

volt a kertvégben az a kukoricagóré
ott bújtunk először össze
akkor még féltem szeretni
és fogalmam sem volt
hogyan számolok majd el veled
tenyeremmel hűtöttelek
épp csak érintve a szoknyád alatt
azt a forró remegést
valami titokzatos mélységbe cipeltél
aztán nevetve beletúrtál a hajamba
visszaigazgattad a lehullott szirmokat
és átostál rajtam eltéríthetetlenül
szétáztam mint kint felejtett süteményes
doboz a könnyű esőben
ma már idegenül bámul rám a régi kert
egybenőtt körötte a múlt és a jelen
bennünk pedig észrevétlenül este lett
többé nem emeltél fel
mert nem hittél el
egyszerűen ott felejtettél
– így lettél fölkéklő hiány:
egyszeri és megismételhetetlen